

**Jim
Callahan**

Jim Callahan

Martin Brouwers

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Martin Brouwers/Brave New Books

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789464355512

1^e druk 2021

3^e druk 2023

© 2021 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

De verloren zaak

Blz. 7

Codewoord: Innovatis

Blz. 189

Buiten diensttijd

10 korte Jim Callahan thrillers

Blz. 389

Nawoord

Blz. 497

Verschenen titels in de Jim Callahan-jeugdreeks

Blz. 499

De verloren zaak

PROLOOG

Terwijl buiten de regen onophoudelijk neerkletterde en door de krachtige wind tegen de ramen van het politiebureau geslagen werd, staarde Jim Callahan al minutenlang naar de foto op zijn bureau.

Hij bevond zich in zijn eigen kantoor op de eerste verdieping en streek met een hand door zijn donkerblonde haar. Hij vroeg zich af wat de man op de foto in zijn geval gedaan zou hebben. Klaassen was ruim veertig jaar bij de recherche geweest tot hij op zijn vijftenzestigste met pensioen ging, ziek werd en uiteindelijk vorig jaar stierf.

Hij had tot zijn drieënzeventigste van zijn pensioen kunnen genieten.

Genieten is misschien niet het juiste woord, tenzij je leven met een verwoestende ziekte als longkanker met genieten kunt associëren. Oh ja, er zijn heus wel momenten geweest waar hij nog van had genoten, maar vooral het laatste jaar van zijn leven was een ware hel geweest. Zowel voor hem als voor zijn omgeving.

Vooraf ook voor Jim.

Hij had het verschrikkelijk gevonden zijn “mentor” het laatste jaar van zijn leven zo te zien aftakelen en het had hem doen beseffen dat uiteindelijk aan alles een einde kwam. Ook aan het leven van een politierechercheur die de beste jaren van zijn leven in dienst van de maatschappij had gesteld en op velen een onuitwisbare indruk had achtergelaten.

Tot iets meer dan een jaar geleden was het leven voor Jim één groot feest geweest waar hij met volle teugen van genoot. Zijn driejarige hbo-masteropleiding en zijn driejarige studie aan de politieacademie had hij met glans doorlopen en niet zelden zonder morele en praktische steun van de oude rechercheur.

Als de jongste, en beste van zijn klas aan de academie had hij het lang niet altijd even gemakkelijk gehad en had hij zich

gelukkig geprezen met de hulp van de rechercheur. Maar die was er nu niet meer.

Ook niet om hem te helpen bij deze zaak.

Hij had het gevoel dat hij vastzat. Er zat geen enkele beweging meer in het onderzoek en hoe hij het ook bekeek, hij zag geen enkele optie meer. Wat zou Klaassen gedaan hebben?

Zo mijmerde hij nog even door en liet zijn blik op de foto alleen los om naar de bliksemflits te kijken die alles buiten deed oplichten. Toen volgde de zware donderslag en daarna zorgden de zware bewolking en de aanhoudende plenzende regen ervoor dat alles nog donkerder en somberder werd. Het was precies zoals hij zich voelde.

Zijn ogen richtten zich weer op de foto, alsof ze door een magneet daarachter aangetrokken werden en hij beseftte dat hij met jammeren geen steek verder kwam. Hij was van nature geen jammeraar en vermande zich. Hij keek op zijn horloge dat halftien in de ochtend aangaf. Met een ruk en steunend op het bureau stond hij op uit zijn lederen draaistoel en liep naar de computer, achterin het kantoor. Daar opende hij door een wachtwoord in te voeren voor de zoveelste keer de dossiers van de vermoorde mannen en vrouwen.

Hij had ze de laatste dagen al zo vaak bestudeerd dat hij de inhoud wel kon dromen, maar net zoals ieder ander zou ook hij iets over het hoofd gezien kunnen hebben.

Als oude bekenden verschenen op het scherm de vier foto's. Drie mannen en een vrouw.

Verschillende leeftijden. Wel allemaal in zijn stad. Hoe hij ook gezocht had naar meer overeenkomsten tussen de vier, hij had er geen gevonden. Ze waren alle vier op verschillende wijze gedood, op verschillende plaatsen en op verschillende tijden. Niets wees erop dat ze elkaar hadden gekend en ook gesprekken met familie, kennissen en werkrelaties hadden niets opgeleverd.

Toch was hij ervan overtuigd dat er een belangrijke connectie moest zijn, hij was er alleen nog niet achter welke.

De commissaris zat hem op de huid, verwachtte resultaten, of in elk geval enige positieve voortgang. Omdat dit uitbleef had

hij zelfs voorgesteld een ander op de zaak te zetten, wat voor Jim Callahan natuurlijk absoluut niet bespreekbaar was.

Alsof hij hierin iets te zeggen had.

Hij had de boodschap wel begrepen. Hij had nog één kans gekregen. Eén kans om te bewijzen dat hij de zaak op kon lossen. Zijn ogen gingen nogmaals over de berg aan informatie. Over de rapporten van de agenten die het eerst bij de lijken arriveerden en over de verslagen van de forensische afdeling. Hij had dit alles al zo vaak gelezen, maar nog geen enkel aanknopingspunt gevonden.

Geen getuigen. Zelfs geen vingerafdrukken.

Niets.

De vier overledenen schenen geen banden met de onderwereld of welke dubieuze organisatie maar ook te hebben en niemand twijfelde eraan of het waren vier doodnormale, goede wereldburgers.

Dood en normaal.

Voor het eerst die dag verscheen er een kleine glimlach op zijn gezicht toen hij over die woordspeling nadacht.

Dood, oké, maar normaal? Wat is normaal? Zijn ervaring had hem geleerd dat de meest normaal lijkende mensen vaak juist het meeste te verbergen hebben. Ze waren er gewoon goed in. Zijn oude, overleden vriend, Klaassen had het hem zo vaak op het hart gedrukt: jongen, laat je niet voor de gek houden. Schijn bedriegt. Hoe mooier iets van buiten lijkt, des te beter zal je vanbinnen moeten zoeken.

Het was haast een jaar geleden dat hij als rechercheur aangesteld was en tot nu toe had hij alleen nog maar kleine zaken mogen oplossen, rapporten opgemaakt en stapels papierwerk doorgespit. Dit was zijn eerste grote zaak en er was in de politietop lang over gediscussieerd of deze zaak niet te hoog gegrepen was voor hem.

Uiteindelijk werd de zaak hem toegewezen, maar hij had van het begin af aan het gevoel gehad dat hij nauwlettend in de gaten gehouden werd. Veel had het hem niet gedaan omdat hij geloofde in zijn eigen kunnen, maar nu, enkele weken na de laatste moord had de twijfel toegeslagen.

Voor de zoveelste keer bekeek hij de misselijkmakende foto's van de lijken, precies zoals ze aangetroffen waren door

wellicht nu getraumatiseerde burgers.

De eerste betrof een gezette zakenman van eenenveertig, op de grond liggend en door zes messteken in de buik om het leven gebracht. Bloed alom.

De tweede werd enkele dagen later gevonden. Een vertegenwoordiger van zesentwintig, zijn eigen leeftijd, liggend achter kleine vuilcontainers met een kogelgat in zijn voorhoofd.

Nummer drie werd ongeveer een week later uit de haven gevist. Een winkeleigenaresse van vierendertig met een gapend gat in de zijkant van haar hoofd, veroorzaakt door een klap met een metalen buis.

Het vierde slachtoffer werd enkele dagen daarna gevonden. Een kantoormedewerker van vijfenvijftig, gewurgd met een remkabel zoals van een fiets en gevonden in een portiek.

Het moordwapen was in twee gevallen nog aanwezig: het bebloede mes en de remkabel en je kon gerust stellen dat er geen enkele moeite gedaan was de moorden op ongelukken te laten lijken. De slachtoffers hebben hun moordenaar zelfs in de ogen gekeken, wat erop zou kunnen duiden dat ze hun moordenaar kenden. Dat zou een overeenkomst kunnen zijn. In dat geval zou het om een en dezelfde dader kunnen gaan. Jim had hier al vaker over nagedacht, maar kwam niet verder dan deze veronderstelling.

Meer was het ook niet.

De moordzaken hadden zeker veel aandacht van de media gekregen en waren korte tijd het gesprek van de dag geweest. Er werd veel gespeculeerd en familieleden hadden advocaten ingeschakeld toen het onderzoek stagneerde. Jim kon zich niet herinneren dat zijn overleden mentor ooit met een zaak als deze te maken had gehad en vroeg zich opnieuw af wat die zou doen.

Natuurlijk deed ook nu nog een team uitgebreid onderzoek en in het begin had Jim veel informatie doorgekregen. Op een gegeven moment was de informatiestroom gestopt en had hij een beroep op de media gedaan. Er werden getuigen gezocht, mensen die ook maar de kleinste aanwijzing konden geven, maar uiteindelijk haalde ook die tactiek niets uit. Andere, minder belangrijke zaken die aan de kant geschoven waren,

werden weer opgepakt en het rebercheteam werd uitgedund.

Nu, enkele weken na de laatste moord voelde Jim de hijgende adem van de commissaris, de familieleden van de slachtoffers en hun advocaten in zijn nek en begon men ongeduldig te worden. De media waren de voorvallen alweer vergeten en hadden zich gelukkig op andere dingen gestort.

Evenals het grote publiek.

Nam echter niet weg dat deze zaken opgelost moesten worden, en hij had de leiding over het onderzoek. Er werden resultaten verwacht.

Opnieuw vroeg hij zich af wat zijn oude mentor zou doen.

Op datzelfde moment, net buiten het centrum van de stad parkeerde een man van middelbare leeftijd zijn donkergrijze Lexus RX 450h in het voor hem gereserveerde vak aan de zijkant van de bank.

Hij keek op zijn Tommy Hilfiger horloge, alhoewel hij twee seconden geleden nog op de digitale klok in zijn dashboard had gekeken, en trok een ontevreden gezicht. Hij was al laat en had haast. Hij zette de kraag van zijn regenjas omhoog, greep de zwarte Samsonite aktetas en stapte met half dichtgeknepen ogen de auto uit, de wind en de hard neervallende regen geïrriteerd trotserend. Hij gooide het portier dicht en draaide zich om. De donkere schim die vervolgens als een bliksemflits naast hem opdook verraste hem volledig en eigenlijk zag hij niet eens wat het was dat hem doodde.

Hij voelde eigenlijk helemaal niets.

Hij was van het ene op het andere moment gewoon dood.

'Callahan!' galmde het door de gang van de eerste verdieping van het politiebureau en Jim draaide de stoel een kwartslag. De deur vloog open en commissaris Van Soesteren stapte wijdbeens op Jim af.

De man had een tenger postuur en was kleiner dan Jim. Zijn kale hoofd maakte van hem evenmin iemand die indruk maakte, maar zijn uniform met de nodige versieringen en zijn vaak onuitstaanbare temperament waren het die bij de meesten ontzag inboezemden.

Jim was nooit onder de indruk van hem geweest. Evenzo had hij nooit veel respect voor de man met zijn uitbarstingen op kunnen brengen, maar het was zijn baas. Hij had nog meer bazen, maar hier op het bureau was het deze man aan wie hij verantwoording moest afleggen. De uitbarstingen waren voor de man zelf al zo gewoon geworden dat die er niet eens meer

rood van aanliep en Jim was er allang niet meer van onder de indruk.

Zou de man zich thuis net zo gedragen?

Jim wist dat hij getrouwd was en twee kinderen had en menigmaal had hij zich het gezin al schreeuwend en wijzend naar elkaar voorgesteld aan de eettafel. Soms moest hij een glimlach onderdrukken wanneer er weer een confrontatie was en zag hij in gedachte de man aan een hartaanval bezwijken.

Dan probeerde hij zich snel te herinneren hoe het reanimeren ook alweer in zijn werk ging, maar tot nu toe was de man altijd nog staande gebleven tijdens zijn woeste tirades. Ook had Jim zich al eens afgevraagd of het extreme gedrag iets te maken had met zijn lengte of uiterlijk.

Alsof er iets te compenseren viel.

Jim bleef zitten in zijn stoel en keek rustig op.

‘Callahan! We hebben er weer een. Zojuist binnengekomen.

Op de parkeerplaats van een bank.’

Jim keek de kleine man strak aan.

‘Ik weet nog van niets,’ zei hij.

‘Nee, natuurlijk weet jij nog van niks!’ brieste de man.

‘Ik heb opdracht gegeven in een geval als dit mij eerst in te lichten. Maar er is weer een lijk gevonden. Doodsoorzaak nog onbekend, maar de vrouw die het meldde wist wel te vertellen dat het hoofd van het slachtoffer in een vreemde houding lag. Ik verwed er mijn hond onder dat het weer om moord gaat.’

Jim hield zich in. De man had helemaal geen hond, had er zelfs een hekel aan. Misschien als kind ooit gebeten door een hond. Nam niet weg dat hij actie moest ondernemen.

‘Dan ga ik er zo snel mogelijk naartoe,’ zei hij, maar voor hij op kon staan brieste de commissaris: ‘Rustig aan maar, Callahan! Er zijn al auto’s onderweg. De boel wordt afgezet en er wordt niets aangeraakt.’

Jim voelde dat er nog meer kwam.

De man had iets op zijn lever.

‘Je snapt wel, Callahan,’ begon hij nog steeds vlak voor Jim staand en iets naar beneden kijkend, ‘dat het er niet echt beter op wordt. Dit is nummer vijf al en de media zullen dit

razendsnel oppikken en erop afkomen als vliegen op dikke... je weet wel. Ik stel voor, in ons beider belang dat je nu gaat kijken wat er aan de hand is en vanmiddag met een uitgebreid rapport komt waaruit iedereen kan opmaken dat we flinke vorderingen maken in de zaak van de moorden. Je kunt er donder op zeggen dat hier een seriemoordenaar aan de gang is die gestopt moet worden. Als het kan vandaag nog!’

Jim was geneigd de man gelijk te geven.

Vijf moorden in zo’n korte tijd en zo dicht bij elkaar riep minstens vijf keer zoveel vragen op. Jim wilde iets zeggen, maar de man draaide zich om en beende het kantoor uit, waarna een jonge, vrouwelijke rechercheur, die al die tijd op de gang had staan wachten, het kantoor binnenkwam.

‘Jim?’ sprak ze met een blocnote in haar hand.

‘Goedemorgen, Alice,’ antwoordde hij vriendelijk en het pleziede de jonge rechercheur elke keer weer te zien hoe gemakkelijk Jim met de commissaris omging. Kijkend naar de krabbels op het papier somde ze haar aantekeningen op.

‘Negen uur vijfenvijftig kwam de melding binnen. Slachtoffer is een man van ongeveer vijfenveertig, dood aangetroffen op de parkeerplaats van een bank. Geen sporen van geweld, behalve dan dat zijn hoofd in een nogal onnatuurlijke houding lag. Het is telefonisch gemeld door ene mejuffrouw Van Santen die de man vanaf de pinautomaat buiten zag liggen. Ze is naar hem toegelopen maar heeft niets aangeraakt en meteen ons gebeld.’

Jim zuchtte, stond op en liep naar de kapstok waar zijn regenjas aan hing.

‘Dank je Alice. Van Soesteren gaat ervan uit dat het om moord gaat. De man is een natuurtalent. Zal waarschijnlijk wel gelijk hebben.’

Hij trok de regenjas aan en keek naar buiten.

‘En buiten wordt het er ook niet beter op.’

Alice glimlachte even en liep met hem mee over de lange gang, richting trap. Ze had een zwak voor Jim en deed moeite haar gevoelens voor hem te verbergen. Ze wist dat hij getrouwd was en het laatste wat ze wilde was tussen hun huwelijk komen.

Ze wist ook dat ze niet de enige was die Jim graag als vrijgezel had willen ontmoeten, maar ze hield zich in.

Zij wel.

Ze had Jim menig maal de avances van andere vrouwen zien pareren en had opgelucht ademgehaald. Toch was elke werkdag, elk contact met hem een strijd voor haar en vaak vroeg ze zich onwillekeurig af hoe hij over haar dacht. Ze maakte uit zijn gedrag op dat zijn gevoelens voor haar niet verder gingen dan de deur van zijn kantoor.

Oftewel had hij geen gevoelens voor haar.

Toch was ze niet echt teleurgesteld en genoot van elk contact. Hoe vluchtig maar ook.

Eenmaal beneden bij de schuifdeur aangekomen stond hij even stil, knoopte zijn lange regenjas dicht en zette zijn kraag omhoog. Hij knikte even en liep naar buiten, Alice zwijmelend het nakijken gevend.

Niet al te ver daarvandaan stak een man de sleutel in het slot van zijn appartement. Eenmaal binnen sloot hij meteen de deur en trok zijn korte, kletsnatte regenjas uit en verdween meteen in de slaapkamer. Na droge kleren aangetrokken te hebben liep hij naar de woonkamer en plofte neer op de witte, moderne, lederen sofa.

Het appartement was modern ingericht en het wit voerde duidelijk de boventoon. Het interieur getuigde van een simpele, maar dure smaak. De man pakte een kleine afstandsbediening van de salontafel voor hem, klikte en verschillende fraaie muurlampjes begonnen langzaam hun licht te laten schijnen.

De man zat in een knalrode badjas en nu pas was zijn gespierd uiterlijk goed zichtbaar. Hij was achter in de dertig, en wekte een opmerkelijk fitte indruk. Zijn verweerde, gerimpelde gezicht echter deed hem veel ouder lijken en een oud litteken van vier centimeter ontsierde zijn linkerwang. Zijn korte, zwarte haren maakten hem er niet knapper op, maar daar kon hij ook al niet mee zitten.

Hij boog zich naar voren, ging op de rand van de sofa zitten en opende de laptop die voor hem op de tafel lag. Er verscheen meteen beeld en na wat getik op de toetsen

glimlachte hij.

Zijn geopende mailbox bevatte maar één bericht en dat moest beantwoord worden.

Hij dacht even na en begon te tikken.

<actie ondernomen.vogeltje nummer vijf fluit niet meer.niemand meegekeken.>

De man lachte in zichzelf om zijn vindingrijke antwoord. Dit was zijn manier om te laten weten dat hij zojuist zijn vijfde slachtoffer letterlijk de nek had omgedraaid.

Er waren geen getuigen.

De bewolking was wat afgenomen en het regende iets minder hard toen Jim Callahan op de plaats delict arriveerde. Terwijl hij zijn onlangs aangeschafte donkerblauwe Seat Leon ST Style tussen de politieauto's door manoeuvreerde viel zijn oog op de witte bus van het forensisch team.

De plaats van het misdrijf was met rood-wit politielint afgezet en de eerste belangstellenden hadden zich zoals altijd al verzameld.

Hij parkeerde zo dicht mogelijk bij de afzetting en stapte uit. Hij bukte en glipte onder het lint door dat door een agent in uniform omhooggehouden werd. Toen de aanwezige agenten en de mensen van het forensisch team hem opmerkten maakten ze onmiddellijk plaats voor hem. Terwijl hij het lijk bestudeerde kwam een van de onderzoekers naast hem staan.

'Zeker geen natuurlijke dood,' zei hij.

'Daarvoor is de stand van het hoofd te onnatuurlijk. Vermoedelijk is een gebroken nekwervel de doodsoorzaak.' Jim zuchtte en zei terwijl hij naar het lichaam bleef kijken: 'Goed, weer een voor de officier van justitie. Laat maar meteen sectie verrichten.' Vervolgens voegde een jonge agent zich bij hem met de gebruikelijke informatie. Hij hield een portemonnee en een mobieltje in de ene hand en een identiteitsbewijs in de andere.

'Frits van Lammeren, negenenveertig jaar,' begon hij, 'werkzaam bij de bank hier. Die mevrouw daar heeft ons gebeld. Hij zou om negen uur vanochtend begonnen zijn, maar belde dat hij verlaat was. Daar staan collega's van hem.'

Hij wees naar een groepje mensen achter het lint die vragen van een agent beantwoordden.

‘Familie wordt nagetrokken. Wilt u hen zelf inlichten?’ ‘Vanzelfsprekend,’ antwoordde Jim die in elk geval blij was dat het inmiddels niet meer regende.

‘Adres?’ vroeg hij waarop de agent de identiteitskaart toonde. ‘Nog aanwijzingen?’ was zijn volgende vraag. De agent schudde ontkennend zijn hoofd.

‘Nee, geen enkele. Geen sporen, geen getuigen. Niets.’

Jim knoopte zijn jas los.

‘Zoals gebruikelijk de laatste tijd,’ mompelde hij terwijl hij de gevel van het gebouw bekeek.

‘Misschien dat de camerabeelden iets opleveren,’ zei hij terwijl hij naar de gevel wees waar een camera op bevestigd was.

‘En laat dat mobieltje maar onderzoeken, misschien dat dat ook nog iets oplevert, oh ja, kun je Alice naar dat adres laten komen? Laat ze me daar maar opwachten,’ en hij liep voor de zoveelste keer om het lijk heen. Behalve dat het hoofd inderdaad in een bijzonder vreemde stand lag, was er niets opmerkelijks te zien. De ogen van het onfortuinlijke slachtoffer waren geopend en staarden in het niets. De man moet óf zijn moordenaar gekend hebben óf erdoor overvallen zijn.

Hopelijk zou het technisch onderzoek uitkomst brengen.

Veel hoop op duidelijke camerabeelden had hij niet. Het had flink geregend en de moordenaar zou zeker niet zo gek geweest zijn herkenbaar in beeld te verschijnen.

Een moord vastgelegd op camera.

Het zou de eerste keer zijn.

Hij besepte dat hij hier niets meer kon doen. Het vooruitzicht de naaste familie van het slachtoffer in te moeten gaan lichten was het minst aantrekkelijke van zijn werk. Op de tweede plaats kwam wel het schrijven van een rapport. Hij zou echter eerst het sectierapport af moeten wachten al wist hij al wat daarin zou staan. De mensen van het forensisch team hadden het altijd bij het rechte eind. Deden geen uitlatingen waar ze niet zeker van waren.

Hij bukte weer onder het lint door en liep naar zijn auto.

Voor hij instapte keek hij nog één keer naar de gegroeide mensenmenigte en liet zijn ogen over de aanwezigen gaan. Zoals altijd waren er mensen die foto's en filmpjes maakten. Hij vroeg zich af of de moordenaar zich onder hen bevond. Schouderophalend stapte hij in en manoeuvreerde de auto achteruit tot hij ruimte had om te keren. Toen hij gas gaf zag hij nog net een busje met het logo van de regionale nieuwszender arriveren.

Het adres van het slachtoffer had hij in zijn hoofd.

Het was een kwartier rijden zodat hij mooi de tijd had over het een en ander na te denken. Hij wist al dat het hele onderzoek een herhaling zou zijn van de vorige vier.

De autopsie zou niets anders uitwijzen dan wat hij al wist en van het mobieltje zou hij ook niet wijzer worden. Gesprekken met familie, collega's en vrienden van het slachtoffer zouden ook niets opleveren.

Ja, zo was het al vier keer gegaan en waarom zou het deze keer anders zijn?

Hij betrapte zich erop dat hij er vanuit ging dat het om een en dezelfde moordenaar ging, terwijl dat helemaal nog niet vastgesteld was. Alle aanwijzingen die daarop zouden moeten duiden ontbraken immers. Goed, de slachtoffers waren alle vijf op een andere manier aan hun eind gekomen. Dat zou dan ook de enige aanwijzing kunnen zijn.

Verder waren het alle vijf volwassen mensen, in de leeftijd van zesentwintig tot vijfenvijftig. Vier mannen en een vrouw met verschillende beroepen.

Wat een rotzaak! zei hij in zichzelf en minderde vaart toen het bewuste adres in zicht kwam.

De man wist niet wie zijn opdrachtgever was. Hij had zelfs geen vermoeden, en kon niets met zekerheid zeggen. Eigenlijk interesseerde het hem ook niet zoveel.

Als hij maar opdrachten kreeg en betaald werd.

Het werk gaf hem een kick en het was meegenomen dat mensen er geld voor over hadden. Hij prees zichzelf gelukkig en was uitermate tevreden met zijn leven. Na het versturen van het illustere mailtje had hij een proteïne shake, gemengd met een rauw ei naar binnen gewerkt en zichzelf een donkerblauw Lacoste Sport trainingspak met rood-gele Salomon XA PRO 3D hardloopschoenen aangetrokken.

Niet het meest bekende merk schoenen, maar hij hield ervan eens iets anders uit te proberen.

Zijn mobieltje had hij op een van zijn bovenarmen bevestigd en in beide oren had hij een oortje gestopt zodat hij kon genieten van de muziek van Creedence Clearwater Revival. Na het appartement grondig afgesloten te hebben was hij via de trappen naar beneden gelopen, de vriendelijke groet van een van zijn burens negerend, en had zich joggend richting park begeven.

De wind was afgenomen en de zon scheen. Mensen kwamen weer naar buiten en de maandag kreeg een vriendelijker karakter. Hij was aangekomen bij een van de ingangen van het park en overdacht even of hij de route links of rechts zou nemen.

Links liep een groepje mensen met kinderwagens en aangelijnde hondjes dus het werd rechts. Al joggend volgde hij het pas verharde pad, langs de altijd groene struiken en uitgebloeide hortensia's, langs de vorig jaar schoongemaakte vijver en de grote zomereiken die hun blad snel verloren.

Wat kon de herfst toch prachtig zijn.

Menigeen zou het gemak waarmee de man de herinnering aan zijn gruwelijke daden kon uitschakelen met ongeloof aanschouwd hebben. Het was alsof hij over een aan/uit knop beschikte en die moeiteloos kon omzetten. Hij dacht geen seconde meer aan de slachtoffers van zijn afgrijselijke acties en scheen er absoluut van overtuigd dat hij geen enkele aanwijzing die naar hem zou kunnen leiden had achtergelaten.

Volledig opgaand in de muziek verhoogde hij plotseling zijn tempo en rende over het gras een steile helling op naar de grote beuken die hem vanaf de top uitnodigend aanstaarden. Er mankeerde niets aan zijn conditie en hij was nauwelijks buiten adem toen hij de top bereikte.

Zich glorieus voelend pauzeerde hij even, gooide zijn hoofd achterover en liet zijn gezicht het beetje warmte van de zonnestralen absorberen.

'Dus u bent niet getrouwd met de heer Van Lammeren?' vroeg Jim aan de vrouw die tegenover hem op de sofa zat.

Ze werd geflankeerd door Alice die liefdevol een arm om haar heengeslagen had. De vrouw snikte en depte een traan weg met haar zakdoek.

‘Nee,’ antwoordde ze, ‘Frits was gescheiden en wij wonen nu al vier jaar samen. Wie zou hem nu iets aan willen doen?’ Er vloeide opnieuw een traan die ook nu onmiddellijk weggedept werd.

‘Dat mevrouw,’ zei Jim vol medeleven, ‘dat gaan we uitzoeken. Als u nog iets te binnen schiet dat van belang bij het onderzoek kan zijn, hier is mijn kaartje.’ De vrouw nam over de salontafel zijn visitekaartje aan en keek opzij naar Alice.

‘Dank voor uw hulp,’ zei ze, ‘ik zal dat zeker doen.’

Het vriendelijke gezicht van Alice had zijn werk gedaan. Alice had de vrouw nadat het vreselijke nieuws verteld was, opgevangen en getroost, voor zover dat mogelijk was.

De vrouw was natuurlijk geschokt geweest en op verzoek van Jim waren ze de riante bungalow binnengegaan. Hij concludeerde al snel dat Frits van Lammeren heel wat meer verdiend moest hebben dan hijzelf. Nadat ze in de moderne, luxe living hadden plaatsgenomen had hij haar de standaardvragen gesteld, bijgestaan door Alice die hem soms op een zachte, vriendelijke toon aanvulde.

Tijdens het gesprek had hij zijn ogen goed de kost gegeven, maar kon niets opmerkelijks ontdekken. Ook van het gesprek was hij niet veel wijzer geworden. Het drietal stond op en begaf zich naar de voordeur waar Jim zijn verzoek herhaalde.

‘U weet het, mocht u iets te binnen schieten...’

De vrouw knikte.

‘Natuurlijk. Ik laat het u weten.’

Even later liepen Jim en Alice terug naar hun auto’s.

‘Dank je, Alice. Je bent weer van onschatbare waarde gebleken,’ prees hij haar.

Hij was ontzettend blij met een collega als Alice. Zij was een van de weinigen waar hij onvoorwaardelijk op kon rekenen.

Hij voelde dat gewoon aan.

Zij had hem ook door de eerste maanden op het bureau gesleept terwijl hij zag hoe sommige collega’s tegen het randje van een burn-out aanhikten en hopeloos moeite

deden het hoofd boven water te houden. Ze waren aan het watertrappelen maar hoe lang konden ze dat volhouden? Eens zouden ze het moeten opgeven en dan zullen ze kopje onder gaan.

Je moet je niet gek laten maken, zei hij altijd tegen zichzelf en bedacht dan waarom hij geen reden tot klagen had. Zijn oude mentor had hem geleerd dingen te nemen zoals ze zijn, van elke situatie het beste te maken en te beseffen dat niet alles met een knip van je vingers op te lossen valt.

Ook al viel dat vaak niet mee.

De harde realiteit van de dag maakte het moeilijk onbevangen te blijven. Een eigenschap die hij als kind, later als tiener en ook nu nog steeds bezat.

Niet relevante zaken naast je neer leggen moest je kunnen. Hij was goed in het ordenen van zijn gedachten, alles wat op hem afkwam een plek geven. Belangrijke dingen ergens opslaan, onbelangrijke dingen eruit filteren. Dit, en nog andere eigenschappen, had hem gebracht waar hij nu was.

Hoe mooier iets vanbuiten lijkt, des te beter zal je vanbinnen moeten zoeken. Deze uitspraak van zijn oude mentor was bevatte een waarheid als een koe. Ook in het geval van Van Lammeren leek het alsof er geen enkele aanleiding tot de moord was. Goed, hij was gescheiden, maar dat was maar zelden aanleiding voor de andere partij geweest om tot moord over te gaan.

Bovendien was dat al vier jaar geleden.

De vrouw die hij zojuist gesproken had, de vriendin van Van Lammeren, was ook uiterst vriendelijk en behulpzaam geweest. De zin *wie zou hem nu iets aan willen doen* had hij al vele malen gehoord. Van echtgenoten en echtgenotes, van familie en vrienden tot buurtbewoners.

En zo stuurde hij zijn Seat Leon ST Style opnieuw het parkeerterrein aan de achterkant van het bureau op. Al mijmerend en herhalend wat hij zojuist had vernomen. Proberend alles op een rijtje te zetten en naarstig zoekend naar welke aanwijzing maar ook.

Hij kon er echter geen vinden.

En hij zag niet echt uit naar de ophanden zijnde confrontatie met de kleine, kale commissaris.

De koelkastdeur opentrekkend dacht de man na over zijn uitstapje.

Meer over zijn zojuist gelopen route en kwam tot de conclusie dat hij eens een andere moest uitstippelen. Hij moest voorkomen dat mensen hem gingen herkennen. Hij vermeid het ook altijd om contacten te leggen. Zelfs een vriendelijk *goedemiddag* kon bij mensen al een indruk achterlaten die lang bij kon blijven. Het was veel beter wat in de anonimiteit te blijven en dus een andere route uit te zetten.

Nauwgezet te werk gaan was essentieel in zijn vak.

Uiterst voorzichtig omgaan met sociale contacten was eveneens noodzakelijk.

Hij greep een pak melk en sloot de koelkast weer. Uit een van de bovenkastjes van het marmeren aanrecht haalde hij een rvs shakebeker en een grote bus hoogwaardige Whey proteïne tevoorschijn. Geroutineerd maakte hij vervolgens een nauwkeurig afgemeten proteïne shake en liep al drinkend naar de woonkamer.

Daar zakte hij neer op zijn witte, lederen sofa, zette zijn lege shakebeker op de witte salontafel en opende de klep van de laptop die meteen inschakelde.

Er waren geen berichten.

Had hij ook niet verwacht. In de zoekbalk tikte hij de naam van zijn woonplaats in en klikte vervolgens op het kaartje dat daarnaast verscheen. Door in te zoomen verscheen een gedetailleerde plattegrond zodat hij een nieuwe route kon uitstippelen.

Weg van de geijkte paden en wegen.

Hij was nog maar goed en wel begonnen met het bestuderen van de kaart toen zijn mobieltje aan zijn bovenarm begon te zoemen en trillen. Hij maakte de band los en haalde het ding eruit. Hij keek even op het schermpje, zag wie de beller was en hij grijnsde.

Hij kende dit nummer en de naam maar al te goed.

‘Hallo, chef. Zegt u het eens.’

‘Zeg, Johanssen,’ klonk een hoge mannenstem aan de andere kant van de lijn.

De stem van commissaris Van Soesteren.

'Ik weet dat dit je vrije dag is, maar er zijn nieuwe ontwikkelingen. Ik heb elke beschikbare man nodig dus zie jij kans vanmiddag nog naar het bureau te komen?'

De commissaris gooide net de hoorn op de haak toen er op zijn deur geklopt werd en Jim binnenstapte.

Zijn regenjas over de arm geslagen.

‘Ik dacht, ik breng maar meteen verslag uit,’ zei hij en bleef staan voor het met papieren en mappen bezaaide bureau. De commissaris keek hem aan met een blik die hele stammen meteen op de vlucht zouden doen slaan, maar op Jim geen enkele indruk maakte. Zonder Jim een stoel aan te bieden stak hij van wal.

‘En, Callahan, nu wel iets wijzer geworden? Ik hoop het wel voor je want vanmiddag krijgen we bezoek van de officier van justitie en alsof dat nog niet genoeg is komt ook de districtchef mee. Je snapt dat dat niet veel goeds voor ons korps betekent. Ik heb in elk geval alle beschikbare mankracht opgeroepen vanmiddag aanwezig te zijn. Ik wil dat er niet alleen een buurtonderzoek bij de plaats delict gedaan wordt, maar ook ook bij het huisadres van het laatste slachtoffer. Ik wil dat met elk contact van hem gesproken wordt, zowel privé als zakelijk. Ook met die uit het verleden van de man en er moet deze keer dieper dan ooit gegraven worden. Verder vertrouw ik erop dat jij hier adequaat leiding aan zal geven en niet meer gaat slapen voor er resultaat geboekt is. Ik heb een meeting voor je belegd om twee uur. Dan zullen de meesten wel gearriveerd zijn. Heb je nog ruim de tijd om je voor te bereiden. Heb je nog vragen?’

Hij pauzeerde even, Jim nauwelijks te tijd gevend te reageren en vervolgde met verheven stem: ‘Nee? Mooi. Aan het werk dan!’

Zonder iets te zeggen verliet Jim het kantoor.

Het leek hem nu niet het moment om een of andere gevatte opmerking uit zijn mouw te schudden. Ook Van Soesteren had het al moeilijk genoeg. De instructies die Van Soesteren zojuist gegeven had waren eigenlijk volkomen overbodig. De

opgesomde dingen behoorden immers al tot het vaste takenpakket van Jim en hij was niets anders van plan geweest dan zijn mensen opdracht te geven ze uit te voeren. Misschien twijfelde de commissaris nog steeds aan zijn kwaliteiten.

Terecht?

Jim moest toegeven dat er in de moordzaken nog geen enkele vooruitgang geboekt was.

Er was er zelfs een bijgekomen.

Hij liep door de grote onderzoekkamer waar een tiental rechercheurs, mannen en vrouwen in burgerkleding druk doende waren met computers, dossiers, foto's en printers. Er werd over en weer gelopen en druk overlegd. Zo nu en dan betrad een geüniformeerde agent de ruimte om iets af te geven, op te halen of te overleggen. Dit was zo'n beetje het hart van het bureau.

Hier werd het belangrijkste werk gedaan en hier kwam de noodzakelijke informatie vandaan. Iedereen had hier zijn eigen specialiteit en Jim kon op elk moment een beroep op ieder van hen doen. Via hen kon hij ook de dienstdoende agenten in de buitendienst aansturen, of de technische afdeling van de recherche. Zij legden en onderhielden ook het contact met het forensisch team en het forensisch politielaboratorium in Zwolle.

Jim wist wat hij deze mensen kon toevertrouwen.

Meestal ging hij via de lange gang, langs de andere kant naar zijn kantoor, maar net zoals bij de andere moordzaken had hij besloten zijn mensen hier toe te spreken. Het was immers niet ondenkbaar dat een uitwisseling van gedachten tot een resultaat zou leiden. Men kon elkaar aanvullen en op ideeën brengen die ergens toe zouden kunnen leiden. Hij had leren omgaan met de mensen van het vaste team. Mensen met elk hun goede en minder goede eigenschappen, maar allemaal mensen met kwaliteiten.

'Morge, baas,' klonk het hier en daar toen hij opgemerkt werd.

Sommigen keken op van hun bureauwerk en anderen stonden meteen stil. Natuurlijk had iedereen hem die ochtend allang door de ruiten van zijn kantoor gezien, maar

niemand had nog de kans gehad hem te begroeten.

Niet iedereen begroette hem echter zo joviaal en Jim verwachtte van iemand die enkele tientallen jaren ouder was dan hij, en al veel langer op het bureau dienst deed, dan ook geen al te hartelijke begroeting. Er waren er altijd wel bij die alleen al vanwege hun hogere leeftijd en vele dienstjaren min of meer neerkeken op een jonkie als hij.

‘Goedemorgen, Jimmy,’ klonk het dan, maar hij antwoordde altijd met een vriendelijk ‘goedemorgen’ terug.

‘Ik wil het even met jullie hebben over de moordzaken waar iedereen over praat. Jullie zullen ondertussen wel gehoord hebben dat we er weer eentje bij hebben. Frits van Lammeren. Bankemployee. Liggend op de grond met gebroken nek aangetroffen bij de bank waar hij werkte. Collega’s doen daar nog onderzoek en het forensisch team doet sporenonderzoek. Al verwacht ik daar, gezien de weersomstandigheden, bitter weinig van.’

Hij keek even rond om te zien of iedereen zijn volledige aandacht had.

‘Ik verwacht dat er zo meteen al resultaten binnen zullen komen. Zelf kan ik jullie op dit moment helaas nog niets interessants over dit geval vertellen...’

‘Zoals gebruikelijk...’ viel iemand hem zacht mopperend in de rede. Jim wist waar het vandaan kwam. Een bebaarde man van middelbare leeftijd stond met enkele dossiermappen onder de arm een beetje verscholen achter twee jongere collega’s. Jim was mettertijd gewend geraakt aan de snerende, jaloerse opmerkingen van Rudi Flipse, maar had zich nooit uit de tent laten lokken.

Ook deze keer niet.

Rustig maakte hij de zin af.

‘Maar we moeten ons best blijven doen. Ergens moet een aanwijzing zijn, hoe klein maar ook, die ons op het spoor van de dader zal zetten.’

‘Maar hoe weet je of het om één dader gaat? Misschien moeten we op zoek naar meerdere daders. We hebben immers nog geen enkele overeenkomst gevonden!’ Dat kwam van een jonge, vrouwelijke collega die hij vaak prees voor haar tomeloze inzet. Ze leek haast onvermoeibaar en Jim had

bewondering voor de enorme berg werk die zij elke dag weer verzette. Hij glimlachte even en antwoordde heel nuchter. 'Dat is niet helemaal waar, Lizette. Er is wel degelijk een overeenkomst tussen deze vijf gevallen.'

Iedereen keek hem verbaasd aan. Een antwoord als dit had niemand verwacht. Zou er dan eindelijk een doorbraak zijn? Na enkele seconden verbrak Jim de stilte.

'Ja, er is zeker een overeenkomst. Misschien dat wij het eerst niet zo belangrijk vonden, er overheen gekeken hebben, maar na vandaag weet ik het zeker.'

De spanning was om te snijden.

Zou deze jonge rechercheur dan eindelijk met iets op de proppen komen waarmee het team aan de slag zou kunnen? De laatste weken waren frustrerend geweest. Hoe ze ook hun best gedaan hadden, hoeveel mensen er ook ondervraagd waren en hoeveel mogelijke aanleidingen en sporen ze ook onderzocht hadden, ze waren niets opgeschoten.

Zou dit dan de doorbraak zijn waar iedereen op hoopte?

De vrouw staarde naar het visitekaartje dat voor haar op de salontafel lag. De dood van haar zojuist vermoorde vriend had haar behoorlijk aangegrepen en ze beseftte dat het goed was de hulp van haar zus in te roepen.

Terwijl ze met haar zakdoek opnieuw de tranen wegdepte bleef de vraag waarom Frits vermoord was zich in haar hoofd herhalen.

Wie had hem nu kwaad willen doen?

Hij was zeker al een jaar of zeven gescheiden van zijn vrouw en hun vier jaar samen had ze hem leren kennen als een vriendelijke, vrijgeevige man die zijn werk graag deed en van haar hield.

Ze kon geen enkele reden bedenken waarom iemand hem dood zou willen.

Soms had hij haar dingen verteld, dingen die hij op het werk bij de bank had meegemaakt en dan ging het over een lastige klant met een aflossingsprobleem of een klant die hij teleur had moeten stellen omdat de bank het gewenste krediet niet kon verstrekken. Er waren weleens woorden gevallen en in één geval was de beveiliging erbij geroepen. Maar dat was

allemaal niet zo recent en iedereen maakt toch weleens vervelende dingen mee of moet toch weleens mensen teleurstellen?

Frits was een gelukkig man geweest, dat wist ze zeker omdat hij haar dat vaak verteld had. Ze hadden een riant inkomen, een droomhuis en gingen vaak op vakantie. Beelden van Italië, Frankrijk en hun trip door Spanje vorig jaar kwamen voorbij. Ze hadden samen prachtige momenten gekend en ze had het hem ook altijd zo gegund omdat ze van zijn droevige jeugd wist.

Daar had hij meerdere malen openlijk over gesproken.

Ze liet haar ogen gaan over de foto's in sierlijke lijsten op de schoorsteenmantel. Foto's die haar herinnerden aan familieleden en vrienden, sommigen al overleden. Niet alle foto's riepen echter vrolijke herinneringen bij haar op, maar het was een idee van Frits geweest de mantel vol met foto's te zetten. Hij had al op zeer jonge leeftijd zijn ouders verloren in een verkeersongeluk en was opgenomen door zijn vader zijn broer en zijn vrouw.

Tijdens zijn technische opleiding leerde hij een leeftijdgenoot kennen met rijke ouders en zeer hoge ambities. Frits had verteld over hoe ze samen verschillende buitenlandreizen hadden gemaakt en over de interesse van zijn vriend in de olie industrie en dan met name in de oliewinning.

Frits had hem vervolgens ondersteund bij het leggen van contacten, verkrijgen van vergunningen en vervolgens het opzetten van zijn eigen oliewinbedrijf in de VS.

Omdat hier onvoorstelbaar hoge kosten mee gepaard gingen hadden ze samen de nodige kredieten afgesloten en waren bereid geweest enorme risico's te nemen. Soms waren ze voor even terug in Nederland en tijdens een van die reizen had Frits zijn ex-vrouw leren kennen, was niet meer met zijn zakenpartner naar de VS teruggekeerd en in Nederland getrouwd en gebleven.

Over zijn ex-vrouw had Frits nooit veel losgelaten.

Geen behoefte aan, zei hij dan.

Opnieuw depte ze wat tranen weg en greep naar haar mobieltje. Even later had ze haar jongere zus aan de lijn.

Als Jim dat nog niet had, had hij nu wel de volledige aandacht van alle aanwezigen.

‘Kijk,’ begon hij, ‘het is wel erg onwaarschijnlijk dat er plotseling vijf moordenaars in onze stad rondlopen. Ook ontbreken vijf motieven. Nee, het feit dat alle slachtoffers vermoord zijn op een maandag duidt haast zeker op het werk van één iemand. We stonden er eerst niet zo bij stil, maar alle slachtoffers hebben echt op een maandag de dood gevonden.’ Jim haalde zijn mobiel tevoorschijn en opende zijn aantekeningen.

‘Het eerste slachtoffer, Hendrick van Buren, in een steeg naast een zakenpand, door messteken om het leven gebracht, door voorbijgangers aangetroffen op een maandagmiddag. Het tweede slachtoffer, John Bert, Door uitgaanspubliek aangetroffen achter de vuilcontainers van het café. Rond drie uur dinsdagochtend, maar tijdstip van overlijden: maandagavond halftwaalf. Dan Janine Mustaarts. Als vermist opgegeven en op dinsdagmiddag uit de haven gevist met een gat in haar hoofd. Tijdstip van overlijden: maandagavond rond zeven uur. Nummer vier is Benny van den Broek. Gewurgd en door medebewoner gevonden in het portiek van de flat. Tijdstip van overlijden: acht uur maandagochtend. En tenslotte dan Frits van Lammeren, vanochtend met gebroken nek aangetroffen. Dus twee lichamen zijn weliswaar op dinsdag ontdekt, maar het tijdstip van overlijden viel echt op een maandag.’

Even was het stil tot iemand mompelde: ‘Dus we zoeken iemand die ’s maandags vrij is. Serieus?’

Jim zag dat de opmerking van Peter Sebrechts kwam, een jonge, ambitieuze agent met een hekel aan bureauwerk. Had zijn buitendienst in moeten ruilen om het team van Jim te assisteren, wat hij niet zo leuk had gevonden. Toch was Jim ervan overtuigd dat zijn kwaliteiten zeker nog eens van pas

zouden komen.

‘Het is in ieder geval opmerkelijk dat de man, of vrouw, die we zoeken er de voorkeur aan geeft zijn daden op een maandag te plegen,’ vervolgde hij.

‘Verder is het zeer opmerkelijk dat de dader voor elke aanslag voor een verschillend wapen, of een andere manier om iemand om te brengen, gekozen heeft. Ook heeft hij de locaties van de moorden zorgvuldig uitgezocht. We hebben namelijk nog niet één getuige gevonden. Niemand die ook maar iets gehoord of gezien heeft. En nog een opmerkelijk feit dat we niet mogen vergeten: we hebben nog niet één motief kunnen ontdekken. Alle slachtoffers waren, volgens familie en vrienden, aardige mensen die geen vlieg kwaad deden. Zeker niet zodanig dat iemand hen zou willen ombrengen.’

Hij keek op zijn horloge.

‘We hebben nog een uur voor het hier een gekkenhuis wordt. De commissaris heeft zowat iedereen opgeroepen. Bovendien krijgen we bezoek van de officier van justitie en de districtchef, maar dat is meer het pakkie an voor Van Soesteren. Misschien dat jullie alvast wat denkwerk kunnen verrichten om iedereen straks een taak toe te kunnen wijzen. Oh, ja, heel misschien hebben we dan ook de eerste camerabeelden van de moord van vanochtend binnen. Het zou de eerste keer zijn. Hopelijk kunnen we daar wat mee.’

Hij bedankte iedereen en liep naar zijn kantoor waar hij zijn regenjas over de leuning van zijn stoel gooide en neerplofte. Zijn blik weer gericht op de foto van zijn oude vriend en mentor, de overleden rechercheur Klaassen.

Zouden de camerabeelden echt wat opleveren?

Zou er dan eindelijk een aanwijzing uit komen?

Hij lachte om zichzelf toen hij dacht aan wat hij zojuist gezegd had. *Het feit dat alle slachtoffer vermoord zijn op een maandag...* Alsof de mensen die hij toegesproken had dat zelf nog niet ontdekt hadden.

En wat moesten ze met die informatie?

De jonge Peter Sebrechts had gelijk toen hij vroeg: ‘Dus we zoeken iemand die ’s maandags vrij is?’

Ja, dacht Jim, laten we iedereen, man en vrouw, in het hele land

die op maandag vrij is maar binnenhalen. Weet je wat? Laten we iedereen die altijd vrij is ook maar binnenhalen.

Nee, dit ging de verkeerde kant op. Hij schrok op uit zijn overpeinzingen door een luide klop op de deur en Alice die in de opening verscheen.

‘Jim, mevrouw de Vries aan de lijn. Ze belt op aandringen van haar zus en wil je graag spreken.’

‘De Vries?’ was zijn verbaasde reactie.

‘Ja, je weet wel, de vriendin van Van Lammeren, het slachtoffer van...’ verklaarde Alice.

‘Oh, ja. Prima, ik neem hem hier wel op,’ zei hij.

Hij nam meteen de hoorn van de telefoon voor hem en drukte op een knop.

‘Met Jim Callahan,’ zei hij vriendelijk.

‘Ja, met Nicol de Vries. De vriendin van Frits van Lammeren. Wij hebben elkaar daarstraks nog gesproken,’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

Jim hoorde iets in haar stem.

Ze was nog erg ontdaan en wilde iets kwijt.

‘Nogmaals gecondoleerd, mevrouw,’ zei Jim, ‘wat kan ik voor u doen? Is er iets dat u aan me kwijt wil?’

Het bleef heel even stil.

‘Nou, eigenlijk omdat mijn zus daarop staat. Ik denk niet dat het belangrijk is, maar mijn zus zegt dat het voor u misschien toch wel belangrijk kan zijn. Het heeft te maken met iets van vroeger, maar ik denk dat het u niet zal interesseren.’

Jim dacht even na.

‘Is het goed dat ik meteen even langskom? Zelfs het kleinste detail kan ons misschien al verder helpen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze, ‘deze gruwelijke moorden, daar moet een eind aan komen. Komt u maar meteen.’

Een kwartier later zat Jim, samen met Alice, op de sofa bij mevrouw De Vries. Hij had zijn voorbereiding laten schieten en wist dat hij nooit op tijd voor de meeting zou zijn. Alice had hem er met klem op gewezen dat de commissaris daar niet blij mee zou zijn, maar begreep dat dit voor Jim van groter belang was.

Mevrouw De Vries zat op een grote, stoffen fauteuil, schuin tegenover hen en depte een traan weg.

‘Ik heb hem daarstraks nog gezien,’ begon ze, ‘ik moest hem komen identificeren, verschrikkelijk.’

Alice zat het dichtst bij haar en pakte haar hand vast. ‘Waarom wilde u ons spreken?’ vroeg ze met zachte stem. Mevrouw De Vries slikte en keek van haar naar Jim.

‘Mijn zus vond dat ik dit aan jullie moest vertellen. Dus, dat doe ik dan maar. Lang geleden, nadat Frits zijn ouders verloren had en door de broer van zijn vader in hun gezin was opgenomen, was hij een technische opleiding gaan volgen. Iets met technisch ingenieur of zo. Frits was heel intelligent, moet u weten, en tijdens die studie leerde hij iemand kennen waarmee hij vervolgens naar de Verenigde Staten is vertrokken. Hij is daar jaren gebleven en heeft samen met die vriend een bedrijf opgezet. Het had met olie te maken. Soms kwamen ze even terug naar Nederland om zaken te doen en vertrokken toen weer. Hij heeft mij verteld dat ze in Amerika erg succesvol waren, allerlei contracten afgesloten hadden en veel geld verdienden. Na hun zoveelste bezoek aan Nederland besloot hij hier te blijven en is even later getrouwd. Ik denk niet dat u er veel mee kunt, maar dit moest ik u vertellen.’

Jim keek naar de foto’s op de schoorsteenmantel.

‘Die vriend van toen,’ vroeg hij, ‘heeft hij daar later nog contact mee gehad?’

‘Een enkele keer nog,’ antwoordde ze en ze zag Jim kijken naar de foto’s.

‘Voor zover ik weet had hij er de laatste jaren geen contact meer mee. Het zal wel verwaterd zijn. Kijk, dit is ‘m, Wim Janssen,’ en ze stond op om de man op een van de foto’s aan te wijzen.

Het was duidelijk een oude foto waarop de twee mannen poseerden voor iets wat leek op een olieboortoren.

‘Mag ik hier een foto van nemen?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk antwoordde de vrouw, zich afvragend wat hij daar mee moest. Ook Alice was opgestaan en liet eveneens haar blik over de foto’s gaan. De meeste waren vast familiefoto’s en vakantiefoto’s, dus de oude foto viel meteen op.

Jim nam er een foto van en nam weer plaats op de sofa, gevolgd door Alice en mevrouw De Vries.

'Ik zou graag wat meer over Wim Janssen willen weten,' zei hij, 'kunt u me meer over hem vertellen, of weet u zelfs hoe ik hem kan bereiken?'

De oude vrouw schudde haar hoofd.

'Frits praatte vaak over hun avonturen samen, hun reizen en hun onderneming, maar ik zou niet weten waar u die man zou moeten zoeken. Misschien leeft hij niet eens meer. Frits had alleen nog maar wat oude foto's van hen samen.'

'Mag ik die dan even zien? Misschien kunnen we daar dan wat mee,' vroeg hij vriendelijk.

Dat scheen geen probleem te zijn want de vrouw stond op en liep naar een groot, donker eikenhouten dressoir waar ze een van de deuren opentrok. Vervolgens haalde ze een kartonnen doos tevoorschijn, liep weer terug naar haar fauteuil en nam plaats met de doos op haar schoot. De doos had de afmetingen van een schoendoos en Jim zag dat hij helemaal gevuld was met foto's.

'Even zoeken,' zei de vrouw en haalde er uiteindelijk een stapeltje foto's, samengebonden met een elastiek, uit tevoorschijn.

'Alstublieft,' zei ze, 'u mag ze meenemen hoor, als ik ze maar terugkrijg.'

'Vanzelfsprekend,' zei Jim en nam het stapeltje foto's aan.

Hij en Alice stonden op.

'Dank u voor de informatie, en u weet het, mocht u nog iets te binnen schieten. Al lijkt het nog zo onbelangrijk, laat het me maar weten. Veel sterkte de komende tijd.'

Hij wist dat de vrouw nog een moeilijke tijd tegemoet ging en hij hoopte dat ze op iemand terug zou kunnen vallen. Ze schudden de vrouw de hand en zaten even later weer in de Seat Leon die zich met behoorlijke snelheid door het verkeer bewoog om toch maar niet al te laat bij de meeting aanwezig te zijn.

Jim wist dat te laat komen hem niet in dank afgenomen zou worden, maar was blij met deze informatie.

Alice maakte zich niet zo druk.

Zij genoot van het feit dat hij haar zo bij deze zaak betrok. Ze was blij dat ze op deze manier haar aandeel had kunnen leveren en werkte graag met Jim samen. Ze keek voorzichtig

opzij, naar de zijkant van zijn gezicht en voelde zich helemaal warm worden. Ze genoot van elke minuut dat ze samen werkten, zoals nu.

Waarom moet hij nu getrouwd zijn? dacht ze.

Zoals verwacht werd het hem niet in dank afgenomen. Het was halfdrie toen hij samen met Alice binnenkwam. Zijn eigen voltallige team, nu met Alice erbij, bestaande uit vijf personen, was aanwezig, evenals vijftien collega-agenten in uniform waarvan sommigen hun vrije dag hadden moeten opgeven en anderen die uit hun bed gebeld waren en nog vijf collega's die kantoorwerk deden. Alsof dat niet genoeg was was ook commissaris Van Soesteren, geflankeerd door de officier van justitie en de districtchef die hij beiden slechts één keer gezien had, aanwezig en die keek niet blij.

Wanneer kijkt hij nou wel blij? vroeg Jim zich af.

De tirade bleef deze keer uit, wat ongetwijfeld met het bezoek van de twee gasten te maken had, maar de snerende opmerkingen waren er niet minder om. Van Soesteren keek Jim verwijtend aan.

'Ah, rechercheur Callahan. Fijn dat u even tijd kon maken. Doet u het rustig aan, we wachten pas een halfuur op u. Zoals u ziet zijn de officier van justitie en onze districtchef bij dit onderhoud aanwezig, alsmede een klein leger aan opgeroepen agenten. Wij zien reikhalzend uit naar wat u ons te vertellen heeft betreffende het onderzoek naar de, inmiddels vijf, nog steeds onopgeloste moordzaken. Ik zou zeggen, steekt u maar van wal.'

De ontvangst viel nog mee, vond Jim. Het had nu geen zin meer eromheen te draaien. Men verwachtte resultaten, iets om op voort te borduren.

Hij sloeg zijn inleiding over en besloot maar meteen het woord aan Lizette Jongmans te geven. Zij was de computerexpert en degene die het eerst informatie over eventuele camerabeelden zou ontvangen.

'Dank u, commissaris,' begon hij en keek richting Lizette. 'Lizette, als het goed is zijn de camerabeelden van de bank binnen.'

Laat ze binnen zijn. Laten er eindelijk eens beelden zijn... dacht hij en het zweet brak hem uit.

‘Ja hoor, Jim... eh rechercheur Callahan. Er zijn duidelijke beelden van twee camera’s waarop zowel het slachtoffer als de dader duidelijk te zien zijn, ondanks de regen.’

Jim zuchtte en haalde opgelucht adem. Gelukkig.

‘Alleen is het gezicht van de dader niet te zien...’ voegde ze er teleurstellend aan toe.

Jim hield opnieuw zijn adem in toen ze haar uitleg vervolgde.

‘De dader had een capuchon over zijn hoofd, maar ik denk wel dat de technische afdeling er wat mee kan. De beelden worden nu onderzocht.’

Jim was blij en opgelucht. Eindelijk iets.

En ook hij had iets toe te voegen.

Van Soesteren aankijkend vertelde hij de reden van zijn te laat zijn.

‘Ik denk een belangrijke aanwijzing gevonden te hebben in het verhaal van de vriendin van het laatste slachtoffer.’

Hij wist helemaal nog niet of dit wel zo was, maar een beetje bluffen leek hem op dit moment gepast om ongeschonden uit deze meeting te komen.

‘We gaan een oude relatie van het slachtoffer natrekken en het moet wel heel erg gek zijn als dat niets op gaat leveren. Dit is naar mijn idee de enige bruikbare tip die we tot dusver van familie en kennissen van de slachtoffers gekregen hebben. Het zou mij niets verbazen als deze tip in verband met de andere slachtoffers zou staan.’

Van Soesteren gromde en wreef over zijn glimmende, kale hoofd. Om een of andere reden doemde het beeld van een biljartkeu in Jim’s gedachten op, maar dat zette hij snel opzij.

Van Soesteren nam het woord.

‘Dus je hebt beelden van de dader van het laatste slachtoffer en je denkt dat je op het spoor van een motief bent? Hmm. Tja, dit zou wel eens tot meer kunnen leiden. Niet slecht, Callahan.’

Hij was blij met deze uitkomst omdat de officier van justitie en zijn districtchef aanwezig waren. Het leek alsof er schot in de zaak zat, maar Jim wist dat, zonder de aanwezigheid van die twee, hij iets heel anders had kunnen verwachten.

Van Soesteren zou ongetwijfeld gebruld hebben: 'Is dat alles, Callahan? Moeten we het daarmee doen? Waar ben je mee bezig, man?' Maar nu ging het erom dat de twee belangrijke gasten met een tevreden gevoel huiswaarts zouden keren. Jim besloot er nog een schepje bovenop te doen.

'Ik denk dat we voor een grote doorbraak staan, mede doordat we daarstraks enkele details betreffende de moorden besproken hebben die ons verder zullen helpen. Ik zou graag zo snel mogelijk aan de slag gaan met mijn team.' Van Soesteren glunderde toen hij de tevreden gezichten van zijn gasten zag.

'Mooi zo, Callahan. Wij zullen je niet verder ophouden. Heren?'

Hij keek de twee gasten aan en koerste naar de deur.

Jim haalde opgelucht adem terwijl hij het drietal met zijn ogen volgde. Daar was hij weer goed vanaf gekomen, maar hij wist dat Van Soesteren hier op zou terugkomen. Hij nam het nog aanwezige gezelschap in zich op en onder de bewonderende blik van Alice deelde hij de taken uit. 'Iedereen die opgeroepen is, dank alvast voor jullie medewerking. Alice zal straks een foto naar jullie doorsturen, evenals de naam van de man waar het om gaat en wat we tot nu toe van hem weten. Het is niet veel, maar jullie hebben iets om mee te werken. Ik wil dat jullie opnieuw met de familie van de slachtoffers gaan praten. Rudi Flipse zal jullie indelen en je een slachtoffer toewijzen.'

Flipse keek op en glunderde.

Dat is dan toch weer aardig van dat broekie, dacht hij.

Jim vervolgde zijn verhaal.

'Praat niet alleen met de familie, maar ook met vrienden, collega's van het slachtoffer en de burens. Vraag naar de man op de foto en duik in het verleden van het slachtoffer. Praat ook met vroegere werkgevers en met iedereen die je informatie kan verschaffen. Lizette Jongmans zal jullie van alle informatie die ze maar kan vinden, voorzien. Hou je mobieltje in de gaten en laat het mij weten als je iets ontdekt hebt. Ook al denk je dat het onbelangrijk is, stuur het maar door. Als het nodig is zal ik je berichtje beantwoorden. Nog vragen?'

Achteraan ging een hand omhoog.

'Hoe zit het met de camerabeelden waar u het over had? Krijgen wij die ook te zien?'

'Zodra de beelden bewerkt zijn sturen we je ze toe, mits ze bruikbaar zijn natuurlijk. Nog iemand?'

Jim wachtte nog even en vond dat het tijd was de bijeenkomst af te sluiten. Hij popelde om aan de slag te gaan.

'Aan de slag dan. Als jullie je nu dan bij Rudi willen voegen, dan zal hij jullie indelen en een slachtoffer toewijzen. Succes.'

Druk met elkaar converserend wendden de geüniformeerde agenten zich tot de man die met zijn hand omhoog stond tot iedereen zich om hem heen verzameld had. Jim glimlachte. Hij wist dat de wat oudere Rudi Flipse de ervaring had om een taak als deze met glans te volbrengen.

Zijn ogen zochten Lizette Jongmans, de jonge vrouwelijke rechercheur en een kei met de computer.

Toen ze hem aan zag komen nam ze meteen plaats achter haar bureau en begon druk op het toetsenbord van de computer te tikken.

'Ik heb het begrepen, rechercheur Callahan,' zei ze met een glimlach, 'ik heb hier een lijst met alle aanwezige collega's en wacht op de foto en wat eventueel nog meer.'

Jim zei niets, glimlachte alleen maar.

Vooraf om dat *rechercheur* Callahan. Ze gebruikte altijd zijn voornaam. Hij draaide zich om en zocht Alice.

Ook zij zat al achter haar bureau en Jim zag dat ze al met de bewuste foto en haar mobieltje in de weer was. De overige foto's had hij in de binnenzak van zijn colbert en hij besloot zelf ook wat onderzoek te doen. Er begon zich iets te ontvouwen in zijn brein.

Het was slechts een hersenspinsel, maar hij had iets.

Wat zei zijn oude leermeester vaak? *De zaken worden steeds gecompliceerder, maar de motieven blijven altijd dezelfde.*

Zittend achter zijn bureau spreidde hij de foto's voor zich uit.

Een stuk of tien foto's, sommige verkleurd en met kapotte randen. Sommige onscherp en sommige met vegen, maar op alle foto's was Frits van Lammeren en zijn vroegere vriend, Wim Janssen, te zien. Secuur bestudeerde hij de foto's in de hoop iets te ontdekken, maar behalve dat op sommige goed

te zien was dat de twee mannen goed bevriend waren, viel er niets te ontdekken.

Geen voorwerpen of teksten waar iets uit af te leiden viel. De zoemtoon van zijn mobiel attendeerde hem op een binnenkomend bericht. Alice had de foto doorgestuurd, met de weinige informatie die ze tot nu toe hadden. Hij keek op toen er op de deur geklopt werd en Lizette binnenkwam met enkele A-viertjes.

‘Dit is interessant, Jim,’ begon ze opgewekt.

‘De vriend van het laatste slachtoffer, Wim Janssen, duikt op in verschillende krantenberichten en is evenzo vaak te vinden op het internet. Heeft de hand gehad in een oliewinningproject in Noord-Dakota, in de VS. In ‘53 ontdekte men daar een poreuze rotslaag die men de Bakkenformatie noemde, vol olie, maar gezien de enorme kosten om die boven te halen was het toendertijd oninteressant. Wim Janssen ontwikkelde begin jaren negentig technieken die het lonend maakten de olie alsnog boven te halen. Het schijnt dat er ongeveer zo’n achttien miljard vaten olie nog boven te halen zijn. Genoeg om de hele wereld ruim zeven maanden van olie te voorzien. Wim Janssen heeft zich half jaren negentig, samen met Frits van Lammeren volledig op de olie-business gestort. Als je deze berichten mag geloven heeft het ze geen windeieren gelegd. Eerst kochten ze zich nog in en werden gaandeweg steeds belangrijker spelers op de Amerikaanse oliemarkt totdat ze begin jaren tachtig een eigen bedrijf begonnen. In die periode is Frits Van Lammeren naar Nederland gekomen en hier gebleven. Hij had zich uitgekocht en is hier getrouwd. Zijn partner, toen ex-partner, Wim Janssen, werd in de VS heel succesvol, heeft verschillende onderscheidingen gewonnen en is daar zakenman van het jaar geworden. Als je het internet en de bladen mag geloven heeft hij daar een klein imperium opgebouwd. Klein, maar groot genoeg om schatrijk te worden.’ Ze spreidde de A-viertjes voor Jim op het bureau uit. ‘Hmm,’ bracht hij uit terwijl zijn ogen over de teksten en foto’s gleden.

‘Dit zou wel eens iets kunnen zijn. Geweldig gedaan.’

Lizette keek hem trots aan en vroeg: ‘Maar gesteld dat dit met

het laatste slachtoffer, Frits van Lammeren te maken heeft, hoe zit het dan met de andere slachtoffers?’

Jim keek haar vanuit zijn stoel aan. ‘Dat is inderdaad een goede vraag, Lizette. Zou dit de andere vier moorden met de laatste verbinden? Kun je dit verhaal kort samenvatten en aan iedereen doorsturen? Wellicht kunnen ze dit gebruiken bij hun interviews. Heb je ontdekt hoe ik die man, Wim Janssen, kan bereiken? Dan ga ik zelf eens met hem contact opnemen.’

Lizette zuchtte.

‘Dat zal helaas niet meer gaan. Hij is twee maanden geleden overleden. Het moet daar ergens tussen staan.’

‘Goed,’ zei Jim enigszins teleurgesteld, ‘dan moeten we het voorlopig hier maar mee doen. Kun je zorgen voor die samenvatting?’

‘Ik ga meteen aan de slag,’ antwoordde ze en verdween weer. Jim starend naar de A-viertjes achterlatend. Er glooide een sprankje hoop. Stel dat alle slachtoffers op de een of andere manier eveneens een connectie hadden, of gehad hebben, met Wim Janssen.

Dat zou de moeite waarde zijn om uit te zoeken.

De man had misschien nog familie in de VS of in Nederland en wellicht zou hij daar contact mee kunnen opnemen. Of met mensen die met hem, of voor de hem gewerkt hebben. Hij besloot echter dat het daar nog iets te vroeg voor was en wilde eerst de uitkomsten van de interviews die op dit moment gaande waren, afwachten.

Hopelijk zou daar bruikbare informatie tussen zitten.

Advocatenkantoor Brooms & partners was gevestigd op de eenendertigste verdieping van het gebouw aan Fifth Avenue in Mid Town Manhattan, New York.

Het uitzicht was adembenemend.

Het kantoor bood zicht op de Public Library en Bryant Park met eromheen tientallen wolkenkrabbers, winkels en tal van bezienswaardigheden. Het was een gerenommeerd kantoor en sinds enkele jaren daar gevestigd. Het bedrijf was vijfendertig jaar geleden opgericht door Peter Brooms die toen nog op z'n oer-Hollands Pieter heette.

Omdat beide voornamen in het Engels op dezelfde manier uitgesproken werden, maar een Engelse naam net wat meer flair gaf in de advocatenwereld, had Pieter voor de naamsverandering gekozen en had zich voortaan voorgesteld als Peter.

Nu, volgende maand zestig jaar oud, stond hij nog steeds aan het hoofd van het bedrijf dat de laatste jaren veel tegenslagen had gekend. Het twintig koppen tellende advocatenkantoor stond voor een grote reorganisatie en het was voor iedereen zo klaar als een klontje dat er koppen zouden gaan rollen. De kogel was al door de kerk. Er was veel vergaderd en de beslissing was genomen. Volgende maand zouden de namen van de ongelukkigen die op moesten stappen bekend gemaakt worden.

Het ging niet alleen om de advocaten.

Ook enkele secretaresses, ICT'ers en allerlei ander personeel moest er aan geloven. De twee partners, die weliswaar minder zeggenschap over het bedrijf hadden, werden in de reorganisatie niet meegenomen.

Hun baan was voorlopig zeker gesteld. Zij hadden samen met Brooms en de personeelsfunctionaris het besluit genomen. Het was geen gemakkelijk besluit geweest, wel een onvermijdelijk.

Er was een moordende concurrentie gaande en de orders liepen al jaren terug. Het kantoor had zich voornamelijk altijd beziggehouden met fusies en overnames van grote bedrijven, maar had de laatste twee jaren de grote klanten naar de concurrentie zien gaan. Nieuwe advocatenkantoren met gelikte, jonge advocaten die trots als pauwen rondliepen in hun absurd dure maatkostuums en in absurd dure sportauto's reden. Zij die meer kennis hadden van de mazen in de wet dan van de wet zelf. Snel geld verdienen voerde tegenwoordig de boventoon en de modernisatie was al lang geleden in een stroomversnelling geraakt die Peter Brooms niet bij kon houden.

Wilde hij hier in de Big Apple overleven dan moest er wat gebeuren.

En er zou dus wat gebeuren.

Daar was ook Dave Carrey zich pijnlijk van bewust.

Dave was een man van iets in de dertig en wist gewoon dat de jonkies het eerst zouden gaan. Hij kon niet op tegen de oudere mannen die er al tientallen dienstjaren bij het kantoor op hadden zitten en nog steeds de interessantste zaken van hun oudste cliënten kregen.

Dave wist gewoon dat hij de klos was en eruit zou vliegen. Hij zou moeten gaan solliciteren bij de honderden andere advocatenbureaus in de stad, maar wist dat zijn kansen klein, zo niet nihil waren. Er waren veel jonge advocaten naarstig op zoek naar een baan en de betere advocatenbureaus zouden hem niet ervaren genoeg vinden. Het vinden van een andere baan in het advocatenwezen zou een stressvolle bezigheid gaan worden en iets waar hij helemaal geen zin in had. Ongeveer twee maanden geleden was echter Vrouwe Fortuna op zijn pad gekomen.

In eerste instantie had hij haar niet herkend en was terughoudend geweest, maar uiteindelijk had hij het geluk dan toch met beide handen vastgegrepen. Het begon toen hij van Peter Brooms zelf de opdracht kreeg de procedure tot het uitvoeren van het testament van een van hun belangrijkere klanten in werking te zetten.

Dave wist dat dit waarschijnlijk zijn laatste klus zou worden, maar hij zou zich niettemin ten volle inspannen de uitvoering van de laatste wil van de overleden cliënt tot een goed einde te brengen.

Na het document, dat ooit opgesteld en regelmatig bijgewerkt was door de cliënt en Peter Brooms, nauwkeurig bestudeerd te hebben had hij ontdekt dat het om een zeer vermogend iemand ging.

Er waren geen miljoenen maar miljarden te verdelen.

Het meeste geld ging naar het bedrijf, de aandeelhouders en alles wat met het voortbestaan van het bedrijf te maken had. Dave had zich vervolgens verbaasd over het kleine aantal particuliere begunstigden, maar na nader onderzoek bleek dat de overledene een klein deel van zijn fortuin inderdaad aan een klein aantal mensen wilde schenken.

Zijn taak was het uitvoeren van de laatste wil van de man, dus onder andere het opsporen van de erfgenamen en na het een en ander juridisch in orde gemaakt te hebben, zorgen dat

ze zouden krijgen wat hen toekwam. Er waren geen dubieuze zaken bij betrokken zodat hem een lange weg bespaard bleef en het zou een makkelijke opdracht worden.

Totdat een dag later iemand op het toneel verscheen die zich voorstelde als een zoon van de overledene die meende recht te hebben op het fortuin.

Op zich kwam dit wel vaker voor.

Familieleden die zo goed als nooit contact met overledenen hadden gehad en waarvan men niet wist dat ze bestonden, konden als er wat te halen viel zomaar ineens op de stoep van de advocaat verschijnen. Het vreemde was dat deze jonge man niet op de gebruikelijke wijze contact met het kantoor had gezocht, maar Dave Carrey op een nogal verdachte wijze benaderde.

Dave had aanvankelijk nogal verbaasd en achterdochtig gereageerd, maar kon na een kort, maar grondig onderzoek, niet anders concluderen dan dat de jonge man inderdaad een van de in het testament genoemde erfgenamen was. Dave kon de man geen bijzonderheden geven voordat de hele zaak afgewikkeld zou zijn, wat niet al te lang zou duren en sprak af binnen afzienbare tijd met de man contact op te nemen om de zaak af te handelen. Wat de man toen wilde bespreken maakte de reden van zijn ongewone handelen duidelijk.

Na de man, tijdens een afspraak in een restaurant waar Dave anders nooit kwam, aangehoord te hebben waren zijn nekharen recht overeind gaan staan. De man had hem gevraagd naar de andere erfgenamen.

Wie ze waren en waar ze woonden.

Niets vreemds, maar hij kreeg er een naar gevoel bij. Ook wilde de man weten wat ieder zijn of haar erfdeel zou zijn. Informatie die Dave niet op voorhand kon en mocht geven. Misschien zou de jonge man het hele fortuin erven als mocht blijken dat de andere erfgenamen overleden zouden zijn.

Misschien ook niet.

Dit was iets om uit te zoeken, maar het hele gesprek had iets merkwaardigs over zich.

Iets duisters waar Dave niet eens over na wilde denken. Hij had zichzelf gedwongen zich alleen maar op de uitvoering van de laatste wil van de cliënt te concentreren en zich niet

met dingen te bemoeien die hem niks aangingen. Het voorstel wat de jonge man daarna had gedaan had hem van streek gemaakt, maar niet voor lang. Na enkele dagen bedenktijd had hij weer met de man afgesproken en ingestemd met het merkwaardige voorstel. Hij had zichzelf ervan overtuigd dat hij niets verkeerd ging doen (al was dat wel zo) en dat hij alles volgens de letter van de wet zou afhandelen.

Er werd alleen van hem verlangd dat hij de gevraagde informatie zou geven en dat hij zou zwijgen over de kwestie en alles in stilte zou afhandelen.

Ook moest hij de zaak wat rekken, een maand of twee.

Verder zou hij de zaak behandelen als elke andere, geen vragen stellen en gewoon zijn werk gaan doen. Wat hij daarbij tegen zou komen maakte hem niet uit. De taak waar hij nu voor stond was het verwittigen van de wettelijke erfgenamen en zorgen dat ze elk hun deel van het gigantische fortuin van de overledene kregen.

Wat maakte het voorstel hem uit?

Natuurlijk had hij ingestemd en gezworen niets meer dan alleen zijn werk te doen. Geen vragen, geen onnodige onderzoeken en zeker de autoriteiten er niet bij betrekken. De afwikkeling van deze zaak zou gemakkelijk twee maanden in beslag kunnen nemen.

Misschien wel drie ook.

Dat hij voor zijn instemming met het voorstel, het verstrekken van informatie en er verder over zwijgen, met een miljoen dollar beloond zou worden was gewoon leuk meegenomen.

Ondertussen liep het in Nederland tegen vijven en was het weer gaan regenen.

Fijn, dacht Jim, je begint de maandag met regen en je eindigt met regen.

Zijn rapport was geschreven en zijn blik was weer op het raam gericht en hij dacht erover naar huis te gaan. In gedachten zag hij hoe Karin met hun kinderen speelde en het eten voor hen opdiende. Zes jaar geleden waren ze getrouwd en hadden inmiddels twee kinderen.

Een jongen en een meisje.

Hij dacht aan stoere Liam van vier die echt alles at. Of hij het nu lustte of niet. Daisy van drie was anders. Kieskeurig. Als zij iets niet lustte schoof ze heel beleefd haar bordje voor zich uit en deed de armpjes over elkaar. Zowel Jim als Karin waren dol op hun kinderen en Jim greep elke gelegenheid aan om met ze samen te zijn. Jim had ontzettend aan het feit dat hij in twee totaal verschillende werelden leefde moeten wennen. De tegenstellingen tussen de wereld waarin hij zich nu bevond en die van thuis hadden niet groter kunnen zijn. Hier bevond hij zich in een wereld van geweld, misdaad en moord. Hoewel hij er alles aan probeerde was de sfeer vaak verre van optimaal. De leugens en het bedrog waar hij vaak mee te maken kreeg, gecombineerd met de moordzaken die hij behandelde, maakten het werk soms deprimerend.

Toch slaagde hij er elke dag weer in goedgehumtst aan het werk te gaan.

Dit was zijn kantoor en die mensen daarbuiten waren zijn mensen. Het was zijn team en hij bepaalde hoe dingen moesten geschieden. Thuis heerste een warme, gemoedelijke sfeer waarin hij zich kon ontspannen en het werk van de dag even van zich af kon zetten. Karin was elke dag weer blij en opgelucht als hij ongeschonden thuiskwam, want hoewel hij niet de risico's liep van een straatagent of van een lid van het

arrestatieteam was zijn werk niet zonder gevaar.

Hij was al vaker geconfronteerd met uiterst gewelddadige individuen en er waren in zijn nog maar korte loopbaan al verscheidene doodsbedreigingen naar zijn hoofd geslingerd. Hij begreep dat Karin vaak ongerust was, maar ze wist dat hij goed was in wat hij deed.

Hij keek op de klok, boven de deur waarvan de lamellen van de jaloezie opengedraaid waren en zag dat verschillenden van zijn team hun spullen aan het pakken waren en zich klaarmaakten om naar huis, of waar dan maar ook naartoe, te gaan.

Hij had niemand verzocht over te werken omdat er momenteel niets te overwerken viel.

Hij had gehoopt voor het einde van de werkdag nieuws te ontvangen van de mensen die er die middag op uitgestuurd waren, maar er was niets meer gekomen. Hij zuchtte, stond op en pakte zijn lange regenjas van de houten, staande kapstok. Hij nam verder niets mee. Geen met *huiswerk* gevulde aktetas.

Tot nu toe had hij werk en privé steeds goed gescheiden weten te houden. Morgenochtend, negen uur ging het werk weer door. Natuurlijk was hij wel mobiel bereikbaar voor iemand die iets dringends te melden had. Iemand die iets kon melden dat een doorbraak in deze zaak zou betekenen. Alle andere meldingen die niets met dit te maken hadden gingen naar andere leden van zijn team waarvan hij wist dat ze capabel genoeg waren het een en ander zelf op te lossen.

Hij besloot zijn kantoor via de werkruimte van zijn team te verlaten.

Hier en daar werd nog een computer uitgezet of propte iemand zijn tas nog vol met dossiers en andere uitgeprinte informatie. Jim liep tussen de bureaus door en was bijna bij de deur naar de hal toen hij geroepen werd.

'Jim! Moment!'

Het kwam van Rudi Flipse die op hem afkwam, met in de ene hand een notitieblok en met zijn andere hand zijn baard strelend.

'Moment, er komt net wat binnen.'

'Ik luister,' zei Jim, brandend van nieuwsgierigheid.

Flipse keek op zijn notatieblok en zei: 'Het gaat over het derde slachtoffer: Janine Mustaarts. Een team denkt tijdens een gesprek met haar vriend iets interessants opgevangen te hebben. Alhoewel hij al eerder ondervraagd was, bleek hij deze keer veel meer ontspannen en opener te zijn. Toen er gevraagd werd naar een eventuele band met Wim Janssen, de man van de foto, zei hij iets wat van belang kan zijn. Het schijnt dat zijn vermoorde vriendin, Janine Mustaarts dus, haar vader nooit gekend heeft. Haar moeder werd wegens een herseninfart, waardoor ze niet meer kon functioneren, opgenomen in een tehuis toen zij nog maar zeven jaar oud was. Haar moeder herkende haar dochter niet meer. Haar vriend heeft samen met haar wel geprobeerd haar vader te vinden, maar dit is nooit gelukt. Het enige waar ze zeker van was, was dat haar vader in Amerika was toen haar moeder, wiens achternaam zij draagt, opgenomen werd. Haar moeder heeft nooit veel over haar vader verteld en Janine had altijd het gevoel dat haar moeder geen enkel contact meer met hem wilde. Toen Janine op achttienjarige leeftijd de beschikking kreeg over de bankrekening van haar moeder was zij verbaasd over het enorme positieve saldo daarop. Haar moeder bleek over ruim vijfhonderdduizend euro te beschikken, eigenlijk Janine dus.'

Jim floot tussen zijn tanden.

'Een boel geld dus. Waar kwam dat vandaan? Maar vertel verder.'

Flipse raadpleegde zijn notities weer.

'Goed. Door gebrek aan informatie heeft zij dus nooit geweten wie haar vader was. Haar vriend herkende de man op de foto omdat hij ooit een fotootje van Janine had gezien waarop zij als kind samen met haar moeder stond afgebeeld. Naast hen stond een man...'

'Wim Janssen,' vulde Jim hem aan, 'geweldig, er is dus een link. We moeten nagaan waar dat geld vandaan komt. Kun je dat aan Peter overlaten?'

'Zeker,' antwoordde Flipse, 'zodra hij morgen weer op zijn werk verschijnt. Maar dit is nog niet alles. Een ander team mocht binnen bij de vrouw van het eerste slachtoffer, Hendrick van Buren, waar op dat moment meer familie

aanwezig was, en had ook beet. Ook de moeder van het slachtoffer was toevallig aanwezig en reageerde nogal emotioneel toen de agenten haar de foto lieten zien. Natuurlijk vroegen zij door, en wat bleek? Zij kende Wim Janssen van voor hij naar Amerika vertrok om daar zijn fortuin te zoeken. Nadat hij vertrokken was kreeg zij een zoon. Van hem. Hij had haar nog een of twee keer bezocht toen hij in Nederland was, maar had daarna nauwelijks nog contact met haar gezocht. Zij was daar zo kwaad om, en om het feit dat zij de jongen, Hendrick, alleen moest opvoeden, nooit verteld heeft wie zijn vader was. De achternaam, Van Buren, is de achternaam van zijn moeder.'

Jim liet de stroom aan informatie even bezinken en Rudi Flipse glunderde. Hij wist dat dit was waar ze al die tijd op hadden zitten wachten. Er was al een connectie gevonden tussen drie van de vijf slachtoffers. En dat alles was te danken aan een foto. Ook bij Jim viel er een stuk spanning weg en hij was blij de foto op de schoorsteenmantel opgemerkt te hebben. Een foto die eerst ogenschijnlijk onbelangrijk leek, maar nu toch zoveel opleverde.

'Geweldig, Rudi,' zei hij, 'hou je me op de hoogte? Misschien komt er nog meer binnen, maar je hoeft daarvoor niet hier te blijven hoor.'

'Prima, komt in orde,' zei Rudi, 'tot morgen.'

Hij draaide zich om, liep terug naar zijn bureau en sloot de computer af.

Nadenkend over wat Rudi Flipse hem verteld had verliet Jim het politiebureau, liep naar het parkeerterrein en stapte in zijn auto. Hij dacht na over het feit dat er twee mensen geweest waren die hun vader nooit gekend hadden. Twee mensen die dezelfde vader hadden gehad, verschillende moeders en van elkaar nooit geweten hebben dat ze halfbroer en halfzus van elkaar waren.

Dan was er nog een derde persoon. Een man die in een ver verleden een zeer nauwe band met hun vader had gehad.

En nu waren ze alle drie dood.

Vermoord.

Bleven er nog twee slachtoffers over en Jim vroeg zich natuurlijk af of ook zij een band met de man uit Amerika